

ZÁZRAČNÝ SNEHULIAK

Uprostred veľkej záhrady postavili deti tučného snehuliaka. Na hlave mal hrniec, v ľadových rukách metly a namiesto nosa červenú mrkvu. Gombíky, oči a ústa nahradili čierne uhličky. Snehový mužíček sa usmieval a deti okolo neho natešene tancovali.

„Pozrite sa akého máme snehuliaka,“ volali na ľudí, ktorí prechádzali okolo.

„Je pekný,“ hovorili uponáhľaní chodci, ale na neho sa ani nepozreli.

ÚLOHA : Podľa opisu si nakreslite svojho snehuliaka do zošitov a jedného aj na tabuľu.

Deti pozývali medzi seba aj svojich rodičov. No ocko telefonoval a mama robila večeru. Zimný návštevník ostal bez pochvaly. Nikto z dospelých nemal čas.

„Ved’ ja vám ukážem, holúbkovia!“ zastrájala sa urazená pani Zima. U kolegyne Jari vybavila povolenie, aby na zemi strpela snehuliaka aj počas svojho vládnutia a tešila sa, ako to všetko skončí. Keď prišla jar, snehuliak stál na rovnakom mieste. Zvláštne. Okrem detí si to nikto nevšimol.

„O chvíľu sa roztopí,“ pomysleli si dospelí.

ÚLOHY:

- 1) Čo robil ocko?
- 2) Čo robila mamka?
- 3) Čo urobila urazená zima?
- 4) Čo si pomysleli dospelí?

Keď však zavítalo na dvor leto a snehuliak tam ešte stále stál, začalo im to vrtať v hlave.

„Zvláštne, zvláštne...,“ povedal ocko, ba dokonca sa ho dotkol, či je skutočne pravý. Bol studený, vyrobený z nefalšovaného snehu.

„To nie je možné, ved’ svieti slnko,“ čudovala sa mama, ktorá sa konečne pozrela na oblohu, „ľudkovia, poďte sa pozrieť na náš zázrak!“

ÚLOHY:

- 1) Z čoho bol vyrobený snehuliak?
- 2) Kto z dospelých si ho všimol ako prvý?

Chýr o neroztopiteľnom snehuliakovi sa rozniesol po celom meste. Dokonca sa objavili aj novinári. Snehuliak sa iba usmieval. Bol rád, že spôsobil veľký rozruch a že dospelí si začali všímať veci, za ktorými by sa predtým neobzreli.

Správa o snehuliakovi sa niesla celým krajom:

„Na mieste, kde dopadajú teplé slnečné lúče slnka a rozvoniavajú zamatové kvety, uprostred tejto nádhery stojí pravý decembrový snehuliak!“

Pozornosť ľudí neutíchla ani v jeseni. Nemohli pochopiť, ako je možné, že listy zo stromov už opadli, no usmievavý snehuliak neohrozene stojí na svojom mieste. Netušili, že snehuliak čaká na Zimu, ktorá všetko figliarsky vymyslela.

Toto tajomstvo poznali iba deti, ktoré ho pred rokom postavili.

ÚLOHY:

- 1) Aké kvety rozvoniavali pri snehuliakovi?
- 2) Na koho snehuliak čakal?
- 3) Kto sa prišiel na snehuliaka pozrieť?
- 4) Kde všade sa rozniesla správa o snehuliakovi?

Onedlho na zem zavítala pani Zima. Ľudia obdivovali krásu okolia – stromy obalené inovat'ou, maľby na oknách, vyleštené zrkadlá na zamrznutej rieke ...

„Bol to nezabudnuteľný rok,“ povedal snehuliak Zime, keď si ho na koniec svojho vládnutia odnášala do snehovej krajiny.

„Aj pre mňa,“ usmiala sa pani Zima. Bola rada, že ľudia sa opäť tešia zo života.

Vysvetlite slovné spojenia:

- 1) stromy obalené inovat'ou,
- 2) maľby na oknách,
- 3) vyleštené zrkadlá na zamrznutej rieke.

Vyhľadajte neúplné vety v texte a dokončíte ich:

1. *U kolegyně Jari vybavila povolenie ...*
2. *Nemohli pochopiť, ako je možné, ...*
3. *Snehuliak sa iba usmieval, ...*

Vypíšte vedľa seba:

- ☐ 2. písmenko zo slova – SNEH
- ☐ 2. písmenko zo slova – DETI
- ☐ 3. písmenko zo slova – NOVINÁRI
- ☐ 3. písmenko zo slova – TEŠIŤ SA
- ☐ 5. písmenko zo slova – GOMBÍKY
- ☐ 1. písmenko zo slova – MRKVA
- ☐ 8. písmenko zo slova – SNEHULIAK
- ☐ 7. písmenko zo slova – NÁVŠTEVNÍK
- ☐ 4. písmenko zo slova – LETO
- ☐ 3. písmenko zo slova – POSTAVIŤ
- ☐ 10. písmenko zo slova – SPOKOJNOSŤ

NEVŠÍMAVOSŤ

Kto bol nevšímavý voči komu?

Ako by sme sa mali správať k iným ľuďom?

ZÁZRAČNÝ SNEHULIAK

Uprostred veľkej záhrady postavili deti tučného snehuliaka. Na hlave mal hrniec, v ľadových rukách metly a namiesto nosa červenú mrkvu. Gombíky, oči a ústa nahradili čierne uhličky. Snehový mužíček sa usmieval a deti okolo neho natešene tancovali.

„Pozrite sa akého máme snehuliaka,“ volali na ľudí, ktorí prechádzali okolo.

„Je pekný,“ hovorili uponáhľaní chodci, ale na neho sa ani nepozreli.

Deti pozývali medzi seba aj svojich rodičov. No ocko telefonoval a mama robila večeru. Zimný návštevník ostal bez pochvaly. Nikto z dospelých nemal čas.

„Ved' ja vám ukážem, holúbkovia!“ zastrájala sa urazená pani Zima. U kolegyne Jari vybavila povolenie, aby na zemi strpela snehuliaka aj počas svojho vládnutia a tešila sa, ako to všetko skončí. Keď prišla jar, snehuliak stál na rovnakom mieste. Zvláštne. Okrem detí si to nikto nevšimol.

„O chvíľu sa roztopí,“ pomysleli si dospelí.

Keď však zavítalo na dvor leto a snehuliak tam ešte stále stál, začalo im to vrtat' v hlave.

„Zvláštne, zvláštne...,“ povedal ocko, ba dokonca sa ho dotkol, či je skutočne pravý. Bol studený, vyrobený z nefalšovaného snehu.

„To nie je možné, ved' svieti slnko,“ čudovala sa mama, ktorá sa konečne pozrela na oblohu, „ľudkovia, pod'ťe sa pozrieť na náš zázrak!“

Chýr o neroztopiteľnom snehuliakovi sa rozniesol po celom meste. Dokonca sa objavili aj novinári. Snehuliak sa iba usmieval. Bol rád, že spôsobil veľký rozruch a že dospelí si začali všimáť veci, za ktorými by sa predtým neobzreli.

Správa o snehuliakovi sa niesla celým krajom:

„Na mieste, kde dopadajú teplé slnečné lúče slnka a rozvoniavajú zamatové kvety, uprostred tejto nádhery stojí pravý decembrový snehuliak!“

Pozornosť ľudí neutíchla ani v jeseni. Nemohli pochopiť, ako je možné, že listy zo stromov už opadli, no usmievavý snehuliak neohrozene stojí na svojom mieste. Netušili, že snehuliak čaká na Zimu, ktorá všetko figliarsky vymyslela.

Toto tajomstvo poznali iba deti, ktoré ho pred rokom postavili.

Onedlho na zem zavítala pani Zima. Ľudia obdivovali krásu okolia – stromy obalené inovat'ou, maľby na oknách, vyleštené zrkadlá na zamrznutej rieke ...

„Bol to nezabudnuteľný rok,“ povedal snehuliak Zime, keď si ho na koniec svojho vládnutia odnášala do snehovej krajiny.

„Aj pre mňa,“ usmiala sa pani Zima. Bola rada, že ľudia sa opäť tešia zo života.